

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa : **C.**, právne zast. advokátom J., proti odporcovi : **P.**, právne zast. advokátskou kanceláriou L., **o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia**, na dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/350/ 2013 – 103 zo dňa 25. 11. 2013 jednomyselne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a**.

Účastníkom konania náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I. v Bratislave rozsudkom č. k. 26CbPv/3/2013-43 zo dňa 26. 06. 2013 rozhodol tak, že uložil odporcovi povinnosť strpieť užívanie súboru práv T. navrhovateľom podľa zmluvy o poskytnutí práv T. uzavretej dňa 24. 08. 2009 medzi účastníkmi a povinnosť plniť záväzky vyplývajúce z tejto zmluvy, najmä povinnosť podmienky prevádzkyschopnosti siete T., ďalej uložil navrhovateľovi povinnosť do 30 dní od právoplatnosti uznesenia podať žalobu na súd prvého stupňa označenú sp. zn. 26CbPv/3/2013. O trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne vo veci samej.

V dôvodoch uznesenia uviedol, že uložené predbežné opatrenie je v súlade s účelom predbežného opatrenia, je nutné upraviť pomery účastníkov, označil ho za primerané a účinné.

O odvolaní odporcu (list v spise č. 44) ako odvolací súd rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3Cob/350/2013–103 zo dňa 25. 11. 2013 tak, že uznesenie Okresného súdu Bratislava I. v Bratislave č. k. 26CbPv/3/2013–43 zo dňa 26. 06. 2013 zmenil tak, že návrh na predbežné opatrenie zamietol. Navrhovateľa zaviazal na náhradu trov konania vo výške 195,92 eur.

V odôvodnení uznesenia citoval námietky odporcu uvedené v odvolaní. Ako prvou námietkou sa zaoberal námietkou vecnej a miestnej nepríslušnosti, ktorú odporca namietal v jeho podaní odporcu. Konštatoval, že v jeho podaní zo dňa 16. 10. 2013 a 22. 10. 2013 sa návrhom na predbežné opatrenie navrhovateľ domáhal poskytnutia predbežnej ochrany, a to uložením povinnosti strpieť užívanie súboru práv T. podľa zmluvy o poskytnutí práv T. zo dňa 24. 08. 2009 uzavretej medzi účastníkmi (ďalej len zmluva) a povinnosť plniť záväzky vyplývajúce zo zmluvy až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Uviedol, že navrhovateľ sa mieni domáhať, aby súd určil, že výpoveď zo zmluvy je neplatná. Za osvedčené označil, že medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva a skutočnosť, že odporca zmluvu vypovedal ku dňu 30. 06. 2013. Odvolací súd sa nestotožnil s rozhodnutím prvostupňového súdu, ktorý jeho rozhodnutie založil na judikovaní v budúcej veci samej a konštatoval, že bola osvedčená len existencia práva, to jest uzavretie zmluvy a výpoveď, ale nie, že táto výpoveď je neplatným právnym úkonom. Za zrejmé označil, že rozhodnutie o tom bude až vo veci samej, ale nie v predbežnom opatrení. Podľa odvolacieho súdu súd prvého stupňa nevykonal žiadne dokazovanie, keď konštatoval, že zmluvu medzi účastníkmi v časti dohody o výpovedi považoval za šikanóznny výkon práva. Podľa odvolacieho súdu navrhovateľ nepreukázal potrebu dočasnej úpravy vzhľadom na nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, a to tak majetkovej ako aj nemajetkovej. Podľa odvolacieho súdu tvrdená majetková alebo nemajetková ujma nemá žiaden vzťah k nariadenému predbežnému opatreniu a pokiaľ sa týka nemajetkovej ujmy poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ sa vo veci samej sa nemieni domáhať nároku z titulu ujmy na svojej dobrej povesti, čo uviedol v návrhu ako dôvod na preukázanie potreby dočasnej úpravy pomerov nariadením predbežného opatrenia. Z uvedeného dôvodu odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 220 O. s. p. napadnuté uznesenie zmenil a návrh na predbežné opatrenie zamietol. Pre úplnosť uviedol, že sa nezaoberal s dôvodmi odvolania, v ktorých odporca správne popisuje správanie navrhovateľa po doručení výpovede zo zmluvy a ani tvrdeniami navrhovateľa vo vyjadrení k tejto časti odvolania, pretože pre rozhodnutie o návrhu

na predbežné opatrenie ich považoval za právne irelevantné. Taktiež sa nezaoberal dôvodnosťou alebo nedôvodnosťou výpovede, pretože toto bude predmetom konania a rozhodnutia vo veci samej a takéto hodnotenie označil pri predbežnom opatrení za neprípustné. K vznesenej námietke nepríslušnosti súdu uviedol, že túto námietku nebral na zreteľ s poukazom na ustanovenie § 221 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého, ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti uzneseniu o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zruší rozhodnutie len, ak konanie zastavuje.

O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozhodnutiu s vyznačenou právoplatnosťou 13. 01. 2014 podal v zákonnej lehote dovolanie navrhovateľ podaním doručeným súdu 13. 02. 2014 s poukazom na ustanovenie § 237 písmeno a/, písmeno f/, písmeno g/ O. s. p.

Podľa dovolateľa Okresný súd Bratislava I. mal povinnosť s poukazom na ustanovenie § 104a O. s. p. vec spolu so vznesenou námietkou nepríslušnosti postúpiť Okresnému súdu v Nitre a v prípade nesúhlasu vec predložiť Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o kauzálnej vecnej príslušnosti súdu ako súdu príslušnému v tejto veci. Argumentom a conterario pri aplikácii § 104 a ods. 3 O. s. p. za dôvodné považoval dospieť k záveru o nedostatku právomoci Krajského súdu v Bratislave, čím postupoval v rozpore s O. s. p.

Námietku s poukazom na § 237 písmeno g/ O. s. p. navrhovateľ odôvodňoval nesprávne obsadeným súdom a právom navrhovateľa na zákonného sudcu, a to z dôvodu, že Krajský súd v Bratislave vo veci odvolania o návrhu na predbežné opatrenie rozhodol bez toho, aby sa vysporiadal, ktorý súd bol príslušný na konanie vo veci samej. Rozhodol teda v rozpore s princípom právnej istoty bez toho, aby vôbec posúdil, či je vo veci príslušný rozhodovať. Navrhovateľ za nesprávnosť napadnutého uznesenia označil záver odvolacieho súdu, ktorým poukázal na ustanovenie § 221 ods. 3 O. s. p. bez toho, aby takýto záver odôvodnil.

Prípustnosť dovolania navrhovateľ odôvodňoval aj ustanovením § 237 písmeno f/ O. s. p. Právo na odňatie možnosti konať pred súdom označil porušením na súdnu ochranu zaručené Ústavou Slovenskej republiky, konanie súdu, ktoré bolo v rozpore s procesnými predpismi a zákonom. Konštatoval, že odvolací súd sa obmedzil iba na vyjadrenie vo vzťahu ku kvantitatívnemu vyčísleniu počtu strán vyjadrenia navrhovateľa, čo je podľa navrhovateľa bez právneho významu. Podľa dovolateľa sa konajúci súd nezaoberal samotným obsahom jeho vyjadrenia, teda časťou, ktorá bola podstatná pre skutkové a právne závery. Za porušenie

odvolacieho súdu navrhovateľ označil aj jeho konštatovanie, že súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na judikovaní v budúcej zmluve, čím podľa dovolateľa tiež bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu. Podľa dovolateľa odvolací súd takýmto spôsobom poprel účel a význam predbežného opatrenia. S poukazom na ustanovenie § 13 ods. 1 zákona č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach uviedol, že sa domáha ochrany svojho práva k predmetu priemyselného vlastníctva podľa § 11 zákona č. 371/2004 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky práva používať ochranné známky T. Za porušenie práva na jeho súdnu ochranu označil opomenutie aplikácie ustanovenia § 13 ods. 1 zákona č. 506/2009 Z. z. Za odňatie možnosti konať pred súdom navrhovateľ označil postup odvolacieho súdu k namietanému dokazovaniu ohľadne konštatovania súdom prvého stupňa, keď výpoveď zo zmluvy označil za šikanózný postup. Podľa navrhovateľa pri rozhodovaní o predbežnom opatrení je potrebné osvedčenie aj pravdepodobnosť možnosti vzniku ujmy, čo odvolací súd podľa dovolateľa porušil. Dovolateľ sa nestotožnil ani s vysloveným názorom odvolacieho súdu, že potreba dočasnej úpravy musí byť preukázaná. S odkazom na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu navrhovateľ za porušenie jeho práva v zmysle ustanovenia § 237 písmeno f/ označil nezrozumiteľné a nepresvedčivé odôvodnenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie navrhovateľa podľa § 240 O. s. p. ako podané v zákonnej lehote spĺňajúce náležitosti dovolania dané ustanovením § 242 O. s. p.

Predmetom dovolania je uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd uznesenie prvostupňového súdu, ktorým predbežné opatrenie odporcovi v zmysle návrhu navrhovateľa uložené bolo, zmenil a návrh na predbežné opatrenie zamietol.

Z ustanovenia § 239 O. s. p. vyplýva kedy je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu. Z odseku 3 citovaného ustanovenia je však zrejmé, že ustanovenia odsekov 1, 2 neplatia pokiaľ ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom a odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania.

Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že dovolanie navrhovateľa s odkazom na ustanovenie § 239 ods. 3 O. s. p. nie je prípustné.

Dovolateľ prípustnosť dovolania označil ustanovením § 237 písmeno a/, f/, g/ O. s. p. „Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§237 písmeno a/ O. s. p).“

Dovolateľ ani v jednom bode dovolania nenamietal porušenie tohto ustanovenia, teda, že právomoc súdov nebola daná. V konečnom dôsledku bol to sám navrhovateľ, ktorý podal návrh na uloženie predbežného opatrenia na Okresný súd Bratislava I. Navrhovateľ ničím nepreukázal, že jeho návrh na uloženie predbežného opatrenia do právomoci súdov nepatrí a ani v dovolaní neuviedol do právomoci akého orgánu patrí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písmeno a/ O. s. p. daná nie je.

Navrhovateľ v podstate prípustnosť dovolania podľa § 237 písmeno a/ O. s. p. odvodzoval tým, že vo veci nebol príslušný Okresný súd Bratislava I., ale Okresný súd Nitra. Ustanovenie § 237 písmeno a/ O. s. p. však nezakladá prípustnosť dovolania z dôvodu námietky nepríslušnosti súdu, ale z dôvodu, že vec do právomoci súdov nepatrí. Odôvodnene navrhovateľa prípustnosti dovolania podľa § 237 písmeno a/ O. s. p. je preto právne nedôvodné. Ustanovenie § 239 ods. 3 O. s. p. prípustnosť dovolania proti uzneseniu o príslušnosti vylučuje. Dovolateľ na strane Ad. 3.2. poukazoval na ustanovenie § 13 ods. 1 zákona č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach s poukazom, na ktoré sa aj ochrany svojho práva k predmetu priemyselného vlastníctva podľa § 11 zákona č. 371/ 2004 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky uloženia predbežného opatrenia domáhal jeho návrhom adresovaným na Okresný súd Bratislava I.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 písmeno g/ O. s. p. navrhovateľ v dovolaní odvodzuje nesprávne obsadeným súdom z dôvodu, že vo veci jeho návrhu bol príslušný konateľ Okresný súd v Nitre. Z obsahu odôvodnenia, hore vyššieho uvedeného je zrejmé, že podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písmeno g/ O. s. p. nenastala, a teda nejde o dovolanie prípustné podľa § 237 písmeno g/ O. s. p.

Ako tretí dôvod prípustnosti dovolania dovolateľ označil ustanovenie § 237 písmeno f/ O. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Navrhovateľ za postup súdu, ktorým mu bola odňatá možnosť konať pred súdom označil porušenie jeho práva na súdnu ochranu zaručené ústavou SR, odňatie jeho procesných práv tým, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho konkrétnymi vyjadreniami podstatnými na vec vzťahujúcimi sa skutkovými a právnymi tvrdeniami. Navrhovateľ za odňatie možnosti konať pred súdom

v podstate za porušenie jeho práva na súdnu ochranu a porušenie jeho procesných práv označil spôsob odôvodnenia odvolacieho súdu - rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým jeho návrh na predbežné opatrenie bol zamietnutý. Za odňatie možnosti konať pred súdom označuje postup súdu, ktorý nemá oporu v zákone. Takýto výklad dovolateľa ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za obchádzanie zákona - ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p. Posúdenie nároku súdom, ktoré sa nezhoduje s predstavou účastníka konania nie je takým postupom súdu, ktorým bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p. Takýto výklad pri aplikácii ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p. by bol nad rámec zákonnej úpravy a v podstate všetko s čím účastník konania sa v intenciách jeho návrhu nestotožnil by bolo porušením na jeho súdnu ochranu zaručenú mu Ústavou Slovenskej republiky. Takýto výklad by bol v rozpore s ustanovením § 237 písmeno f/ O. s. p. a samotným cieľom zákonodarcu.

K otázke prípustnosti dovolania podľa § 237 písmeno f/ O. s. p. z dôvodu nedostatočného a riadneho odôvodnenia Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zaujať stanovisko, či nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu v zmysle § 237 písmeno f/ alebo či má za následok len procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písmeno b/ O. s. p.

Je potrebné uviesť, že vada konania uvedená v § 237 písmeno f/ O. s. p. znamená vždy porušenie článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (II. ÚS 261/06), čo však neznamená, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje až intenzitu vady konania v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p.

Ústava Slovenskej republiky neupravuje aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi ani nestanovuje predpoklady ich nožnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje Občiansky súdny poriadok aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižšieho stupňa. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p. pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam – vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (§ 237 O. s. p.) a zároveň prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písmeno a/ O. s. p.) Aj niektorým ďalším

procesným vadám konania nedosahujúcom stupeň závažnosti procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci na rozdiel od procesných väd vymenovaných v § 237 O. s. p. považuje síce za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písmeno b/ O. s. p) nie však za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§10a ods. 1 O. s. p.) v danom prípade dospel k záveru, že dôvody uvádzané v dovolaní navrhovateľa nezakladajú dovolací dôvod podľa ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§10a ods. 1 O. s. p.) na základe uvedeného v zmysle ustanovení § 243c O. s. p. a ustanovenie § 218 ods. 1 písmeno c/ O. s. p. dovolanie ako neprípustné odmietol.

Účastníkom konania trovy dovolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ne je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave, 29. apríla 2014

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová